

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. Y.**, zast. Mgr. Ivanou Rychnovskou, advokátkou se sídlem Dobrovského 824/50, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 12. 2014, č. j. CPR-15721-3/ČJ-2014-930310-V238 a č. j. CPR – 15721-4/ČJ-2014-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2016, č. j. 32 A 100/2014 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označeným rozhodnutím žalované. Rozhodnutím žalované ze dne 3. 12. 2014, č. j. CPR-15721-3/ČJ-2014-930310-V238 bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 18. 8. 2014, č. j. KRPB-115221-47/ČJ-2014-060026-SV (dále jen „první prvostupňové rozhodnutí“). Rozhodnutím

žalované ze dne 3. 12. 2014, č. j. CPR-15721-4/ČJ-2014-930310-V238 bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 18. 8. 2014, č. j. KRPB-115221-48/ČJ-2014-060026-SV (dále jen „druhé prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvním prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba šest měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Druhým prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

I. Vymezení věci

[4] Předmětem sporu je zejména otázka, zda byl stěžovatel na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, a proto naplňuje podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[5] Dle závěrů správních orgánů stěžovatel v období od 27. 3. 2014 do 6. 5. 2014 vykonával práci spočívající v obrušování výrobků kovů v areálu společnosti Šmeral Brno a.s., se sídlem Křenová 65c, Brno, aniž by měl vydáno povolení k tomuto druhu zaměstnání. Současně měly za prokázané, že stěžovatel zde nevykonával práci v rámci pracovní cesty ve smyslu § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), neboť po obsahové stránce výkon práce na území ČR pracovní cestě neodpovídal.

[6] Stěžovatel považuje za nesprávné posouzení jak právní otázky týkající se povolení k zaměstnání a s tím související naplnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tak i posouzení naplnění podmínek pracovní cesty.

[7] Krajský soud ze spisu ověřil, že stěžovatel má vydána dvě povolení k zaměstnání (konkrétně na druh práce s kódem 72140 – Montéři kovových konstrukcí a s kódem 93299 - Pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení), která se však neshodují druhem ani místem výkonu práce s tím, kde byl během policejní kontroly dne 6. 5. 2014 zastížen, tj. při broušení odlitků v areálu společnosti Šmeral Brno, a.s.

[8] Soud se zabýval výkladem § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. otázkou, zda lze správní vyhoštění udělit i cizinci, který disponuje platným pracovním povolením pro určitého zaměstnavatele, pro určitý druh práce, určité území a určité časové období, avšak ve skutečnosti vykonává jiný druh práce, pro jiného zaměstnavatele a na jiném místě. Shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014,

pokračování

č. j. 5 Azs 132/2014 – 45, dospěl k závěru, že povolení k zaměstnání může být vydáno jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k danému místu výkonu práce a druhu práce. Absence povolení k zaměstnání pro druh práce, který stěžovatel skutečně vykonával, je tedy z hlediska naplnění podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, skutečností podstatnou.

[9] Zákon o pobytu cizinců samostatnou definici nelegální práce neobsahuje. Definici obsaženou v § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), použít nelze, protože ta platí výslovně jen pro účely zákona o zaměstnanosti, z čehož je zřejmé, že pro jiné právní předpisy, tj. včetně zákona o pobytu cizinců, je její použití vyloučeno. Pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je proto jedinou podstatnou skutečností absence povolení k zaměstnání pro druh práce, který stěžovatel skutečně vykonával, neboť výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení k zaměstnání uveden, je třeba považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.

[10] Krajský soud zdůraznil, že posouzení legálnosti pracovní cesty stěžovatele nebylo pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění rozhodující, neboť v daném případě šlo primárně o nedodržení druhu vykonávané práce uvedeného v povolení, nikoli místa výkonu práce.

[11] Nad rámec rozhodovacích důvodů v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42 a ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013 – 46, označil za základní vlastnost pracovní cesty dočasnost výkonu práce mimo obvyklé místo výkonu práce. Ze správního spisu považoval za prokázané, že časová podmínka dočasnosti u stěžovatele naplněna nebyla.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[12] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[14] V době kontroly Policií ČR měl stěžovatel pracovat na brusném stroji, kde obřusoval jednotlivé slévárenské odlitky. Zde však pracoval pro společnosti STEJK – soukromý podnik, registrační číslo 35231366, se sídlem Lehockoho 17/30, Užhorod, Ukrajina, zahraniční společnost, která na území ČR podniká prostřednictvím odštěpného závodu zahraniční právnické osoby Privatne pidpriemstvo „STEJK“, IČ 62156730, se sídlem Koželužská 34/9, Trnitá, Brno (dále jen „Privatne pidpriemstvo STEJK“). Policii předložil dvě povolení k zaměstnání na území ČR, ta je však shledala jako nedostatečná, neboť nebyla vystavena pro druh práce, kterou vykonával, ani pro dané místo výkonu práce.

[15] Krajský soud nesprávně odmítl námitku, že nedošlo ke změně druhu vykonávané práce, neboť druh práce, který stěžovatel vykonával. Práci „brusič nástrojů“ lze dle klasifikace zaměstnání, podřadit i pod druh práce „montéři kovových konstrukcí“, na níž

stěžovatel měl vystavené povolení k zaměstnání. Obsahem práce montéra kovových konstrukcí je i „vrtání, řezání a tváření konstrukční oceli v dílnách“, což je činnost velmi podobná broušení slévárenských odlitků. V obou případech jde o úpravu ocelového či kovového materiálu. Montér musí umět přizpůsobovat své činnosti, tedy i brousit. Nejedná se proto o zásadní změnu činnosti, zvlášť pokud ji stěžovatel vykonával pouze po omezenou dobu jen v rámci pracovní cesty.

[16] Soud nesprávně posoudil také otázku pracovní cesty. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem, že se správní orgány zcela správně nezabývaly hodnocením podmínek pracovní cesty, neboť důvodem pro vyhoštění je naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, konkrétně nedodržení druhu práce v povolení k zaměstnání. Dle stěžovatele jde o klíčovou věc.

[17] Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 48/2013, vyslání cizince na pracovní cestu musí být časově omezené a nesmí znamenat dlouhodobou změnu místa výkonu práce. Stěžovatel byl na pracovní cestu vyslán svým zaměstnavatelem, společností Privatne pidpriemstvo STEJK, a to na základě příkazů k pracovní cestě v měsících březen, duben a květen 2014. Celková doba tedy nepřesáhla 3 měsíce, a proto je naplněno hledisko krátkodobosti.

[18] Správní orgány ani krajský soud nezkoumaly další skutečnosti a důkazy, které by mohly odůvodnit, že se jedná o pracovní cestu na nezbytnou omezenou dobu a nikoliv o dlouhodobou změnu místa výkonu práce. Zaměřily se jen na dobu 3 měsíců, která je podle jejich názoru již natolik dlouhá, že pracovní cestu vylučuje.

[19] Upozorňuje na to, že pracoval na realizaci zakázky ze smlouvy o dílo uzavřené mezi ním a společností STEJK s.r.o., která byla subdodavatelem společnosti Šmeral Brno, a.s. Za tímto účelem, po dobu nezbytně nutnou, byl stěžovatel, jako kvalifikovaný zaměstnanec s potřebnými dovednostmi pro realizaci zakázky, přeřazen právě do společnosti Šmeral Brno, a.s. Činil zde neodkladnou pracovní povinnost. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 48/2013, je nutné vždy posuzovat obsahové naplnění pracovní cesty a konkrétní okolnosti.

[20] Zároveň poukazuje na to, že skutkový stav věci, z níž správní orgán v napadaném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se skutkovými okolnostmi ve spisu. Místo toho, aby se krajský soud do hloubky zabýval úpravou pracovní cesty, posoudil ji jako zastírání dlouhodobého výkonu práce, přičemž vycházel jen z časového hlediska. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 67/2013.

[21] Maximální délka trvání pracovní cesty není v žádném právním předpisu stanovena, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013 – 39, a proto má stěžovatel za to, že měl krajský soud posoudit i účel pracovní cesty a další okolnosti.

[22] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 5 let, pokud je na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

[25] Ze správního spisu plyne, že stěžovateli bylo rozhodnutím Úřadu práce České republiky - krajskou pobočkou v Příbrami ze dne 23. 1. 2014, č. j. SME-PPP-448(2)2012, prodlouženo povolení k zaměstnání pro druh práce „Pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení“, kód 93299 přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO“), s místem výkonu práce ul. Průmyslová 500, Postřižín, Odolena Voda na dobu od 1. 2. 2014 do 31. 7. 2014. Současně mu bylo rozhodnutím Úřadu práce České republiky - krajskou pobočkou v Brně ze dne 26. 2. 2014, č. j. BMA-209-1/2013-za, prodlouženo povolení k zaměstnání pro druh práce „Montéři kovových konstrukcí“, kód 72140 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO s místem výkonu práce Koželušská 34/9, Brno; Těžební 1, Brno; Košuličova 4, Brno a prodlouženo na dobu od 1. 4. 2014 do 31. 3. 2015.

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.

[27] Stěžovatel byl držitelem dvou povolení k zaměstnání, a to pro druh práce „Montéři kovových konstrukcí“ s kódem 72140 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO a pro druh práce „Pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení“ s kódem 93299 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO. Montéři kovových konstrukcí montují, staví a rozebírají kovové konstrukce budov a jiných staveb. Pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení pomáhají při plnění pracovních úkolů obsluhy strojů a zařízení a montérům; vykonávají různé jednoduché a rutinní manuální činnosti ve výrobě, kromě balení a etiketování

hotových výrobků. Během kontroly však stěžovatel prováděl druh práce „Brusiči nástrojů a kovů“ s kódem 72241 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO, tj. činnost pracovníka, který brousí a leští kovové povrchy a ostří nástroje.

[28] S námitkou, že práci brusiče nástrojů lze podřadit i pod práci montéra kovových konstrukcí, souhlasit nelze. Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO je založena na dvou hlavních principech, kterými jsou druh vykonávané práce a úroveň dovedností. Systematicky jsou zaměstnání seřazena tak, že ta, jež vyžadují vykonávání stejných úkolů, by měla být vždy zaříděna na stejném místě. Základní rozlišení tedy jednoznačně vyplývá už z tohoto širšího dělení, kdy montéři kovových konstrukcí spadají pod specializaci slévači, svářeči a příbuzní pracovníci; brusiči nástrojů spadají pod specializaci kováři, nástrojáři a příbuzní pracovníci.

[29] I z vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 6. 2014, č. j. KRPB-115221-23/ČJ-2014-060026-SV (založeného ve správním spisu), plyne, že vykonával-li cizinec druh práce brusiči nástrojů a kovů, ačkoli mu bylo vydáno povolení k zaměstnání na druh práce montéři kovových konstrukcí, vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Totéž platí ve vztahu k povolení vztahujícímu se k druhu práce pomocní pracovníci ve výrobě jinde neuvedení. Ostatně i mistr výroby ve společnosti Šmeral Brno a.s., P. V., který byl přímým nadřízeným stěžovatele, ve své výpovědi uvedl, že cizinci ve společnosti Šmeral Brno a.s., pracují jako brusiči odlitků a že stěžovatel zde pracuje jako brusič odlitků na kyvadlové nebo malé ruční brusce.

[30] Námitce, že nešlo o zásadní změnu druhu zaměstnání či o přizpůsobení činnosti montéra, proto nelze přisvědčit.

[31] Soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že skutková podstata obsažená v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla, díky prokázanému výkonu zaměstnání bez povolení k danému druhu zaměstnání, naplněna. Proto nebylo třeba se zabývat otázkou, zda to, že stěžovatel vykonával zaměstnání na jiném místě, než jaké měl uvedená v obou jeho platných povoleních k zaměstnání, mohlo být odůvodněnou jeho vysláním na pracovní cestu.

[32] S ohledem na skutečnost, že kasačními námitky směřují zejména do této otázky, vyjádří se soud i k otázce tvrzené pracovní cesty.

[33] Úvodem je vhodné připomenout, že i přes absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, je i cizince možné vyslat na pracovní cestu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 67/2013. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod i záměrem zákonodárce promítnutého do § 93 zákona o zaměstnanosti.

[34] Dle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že *[p]racovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.*

pokračování

[35] V rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 48/2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání.

[36] Vysílat cizince na pracovní cestu v žádném případě nelze dlouhodobě či pravidelně a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat bude předpokládat častý pobyt cizince na více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce obcházet prostřednictvím opakovaného vyslání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Zaměstnavatel nemůže prostřednictvím pracovní cesty vyslat cizince vykonávat druh práce, na který nemá platné pracovní povolení.

[37] Stěžovatel opakovaně zcela pomíjí skutečnost, že na druh práce, kterou fakticky v areálu společnosti Šmeral Brno a.s., vykonával, vůbec povolení neměl.

[38] Sám stěžovatel ve své výpovědi potvrdil, že práci mu v areálu firmy Šmeral zadával mistr výroby P. V. Podle § 42 zákoníku práce, při pracovní cestě vykonává práci zaměstnanec dle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Jak již bylo shora uvedeno, mistr výroby P. V., vypověděl, že stěžovatel je zaměstnán jako brusič odlitků na kyvadlové a malé ruční brusce. Jedná se o přesný opak toho, co tvrdí stěžovatel, dle kterého broušení nemělo být jeho každodenní náplní práce, ale pouze ojedinělou skutečností spadající pod tzv. pomocné práce.

[39] Kromě výše uvedeného nebyla naplněna ani základní podmínka pracovní cesty - její krátkodobost. Až dodatečně do spisu doplněné příkazy k pracovní cestě dosvědčují spíše opakované zneužívání tohoto nástroje než jeho naplnění. V řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel pracovní cestu resp. jeho vyslání na pracovní cestu vůbec nezmínil. Naopak na otázku na základě čeho ve společnosti Šmeral Brno, a.s. pracuje, jak dlouho, apod. odmítal odpovědět.

[40] K námitce, že správní orgán se do hloubky nezabýval úpravou pracovní cesty a místo toho posuzoval zastírání dlouhodobého výkonu práce, soud sděluje, že krajský soud opakovaně vysvětlil, že v projednávané věci není posuzování otázky pracovní cesty vzhledem k naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, nutné. Z obsahu obou rozhodnutí je navíc zřejmé, že správní orgány vycházely z konstantní judikatury, jejíž závěry aplikovaly na nyní projednávanou věc. Zmínily-li ve

své argumentaci také zneužívání tohoto opatření, jde ve vztahu k zjištěnému skutkovému stavu o argumentaci logickou a systematicky správnou.

[41] Nelze souhlasit ani s námitkou, že správní orgány nezkoumaly další skutečnosti a důkazy, které mohly odůvodnit závěr, že se jedná o pracovní cestu. Správní spis obsahuje velké množství důkazů, které vedou k závěru přesně opačnému.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[43] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu